

טיב הקהילה

בס"ד

יו"ל ע"י קהילת שנת בניית ד'

בנשיאות מורנו הרב צ"ר גמליאל רבינוביץ שליט"א

שבת שירה

טיב הפרשה

משיחותיו של מורנו רבינו שליט"א

שויתי ה' לנגדי תמיד

שהיה חמוי של מרן הבית הלוי מבריסק זצ"ל. וכיון שהחזון חפץ שהרה"ק יראה את חתנו הג"ל, לכן הניח את מטלטלי רבו בחדר לימודו של חתנו. כאשר רצה הקוברינער לעזוב את אכסנייתו ולילך לדרונו, נאלץ ליכנס לחדר הלימוד של חתן בעל האכסניא, וראה עוסק בלימוד ש"ע בעיון. או אז פנה אליו הקוברינער ושאלו: וואס לערניט א יונגער מאן? (אברך, באיזה סוגיא הנך עוסק?) הראה לו הבית הלוי שהוא עוסק בש"ע אורח חיים, שאלו הרה"ק: הרי אתה כבר באמצע הש"ע, ובודאי כבר למדת את הסעיף הראשון, אכן כן ענה הבית הלוי, שאל אותו הרה"ק: הלוא בודאי ראת את דברי הרמ"א שם שמדבר אודות היראה הגדולה אשר מגיע לאדם ע"י התבוננותו במציאות הש"ית, וז"ל: 'כשישים האדם אל לבו, אז מיד יגיע אליו היראה וההכנעה בפחד הש"ית ובושתו ממנו תמיד'. גם לזה הסכים הבית הלוי, ושוב שאלו הקאברנער: בודאי שאברך כמוך קיים את דברי הרמ"א, והתבונן במציאות הש"ית, ואיך שרואה בכל מעשך, גם לזה הסכים הבית הלוי, ושוב שאלו הרבי: האם אכן זכית להיראה הגדולה? לא, היתה תשובת הבית הלוי. היתכן? שאלו הקאברנער. הרי מלשון הרמ"א משמע כי ודאי יגיע אליו היראה, והאיך יתכן שלא זכית לכך? אכן, ענה הבית הלוי גם אני תמתי על זה, כי למרות שאני מצייר הדבר נגדי איני זוכה ליראה יתירה, ענה הרה"ק ואמר לו, כי הסיבה לכך הוא כי הנך חושב על זה במוחך, אך לשון הרמ"א הוא 'כשישים האדם אל לבו' והיינו שלא די בכך שהאדם חושב על זה סתם, אלא עליו גם לשתף את רגשיו לבו לכך ועי"ז אכן יזכה לזה.

המכוון בתשובת הרה"ק היה כי כדי לזכות בהיראה הגדולה לא סגי בהתבוננות גרידה, אלא יש צורך שהדבר ייעשה מתוך רצון להגיע לדבר, והרצון תלוי בלב, וכעין זה שמעתי פעם מר' זונדל קרוזר זצ"ל, בענין ההתבוננות המביא לידי אהבת ה', כי הנה, הרמב"ם (פ"ד הי"ב) אומר בזה"ל: 'בזמן שאדם מתבונן ומכיר כל הברואים ממלאך וגלגל ואדם כיצוא בו ויראה חכמתו של הקב"ה בכל היצורים וכל הברואים, מוסיף אהבה למקום ותצאמו נפשו ויכמה בשרו לאהוב המקום ברוך הוא, ויירא ויפחד משפלותו ודלותו וקלותו כשיעריך עצמו לאחד מהגופות הקדושים הגדולים, וכ"ש לאחת מהצורות הטהורות הנפרדות מן הגולמים שלא נתחברו בגולם כלל, ויצא עצמו שהוא ככלי מלא בושה וכלימה ריק וחסר', עכ"ל. והוקשה לי מאוד דברי הרמב"ם, שהרי רואים הרבה גויים שלומדים חכמות אלו - חכמת התכונה והגלגלים - ואעפ"כ אינם באים עי"כ להכרת גדלות הבורא, אלא אדרבה, הם מגדולי הכופרים רח"ל.

שאלה זו שאלתי פעם את הרב הגאון רבי זונדל זצ"ל, וענה לי שבאמת הכל תלוי בכונת הולמד ובמטרתו בלימודו, שכשבא לחפש את גדלות הבורא ע"י תכונה, ודאי שהלימוד יוסיף לו אמונה, אבל אם בא רק להכיר ולדעת את חכמת התכונה - לא יוסיף לו לימודו כלום באמונה, כי זו איננה מטרתו וודאי שלא יגיע לגלות דבר שאינו מעונין בו. הקב"ה יתן בנו הרצון והשכל להתבונן במעשי הש"ית, ולהחזיר על ידם האמונה במציאותו, ולזכות על ידה לאהבה וליראה אותו בכל לבנו ונפשנו אמן.

ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים: (ח. פ.)

ופירש רש"י: ויבא עמלק וגו' - סמך פרשה זו למקרא זה, לומר תמיד אני ביניכם ומזומן לכל צרכיכם, ואתם אומרים (פסוק ז') היש ה' בקרבנו אם אין, חייכם שהכלב בא ונושך אתכם ואתם צועקים אלי ותדעון היכן אני. משל לאדם שהרכיב בנו על כתפו ויצא לדרך, היה אותו הבן רואה חפץ ואומר, אבא טול חפץ זה ותן לי, והוא נותן לו, וכן שניה וכן שלישית, פגעו באדם אחד, אמר לו אותו הבן ראת את אבא. אמר לו אביו איך יודע היכן אני, השליכו מעליו ובא הכלב ונשכו. עכ"ל. הנה, רבות כבר דברנו על ענין זה שכל דבר שמוצאים אנו בתורה היא נצחית, וראוי לכל אחד ללמוד מהמעשיות שבתורה אורחות חיים השייך לעניינו, ועל כן ראוי לנו להתבונן בדברי רש"י אלו, כי מזה יכולים ללמוד עיקר גדול בעבודת ה'.

מדברי רש"י אלו רואים עד כמה מועת פגם בעניני אמונה, כי ח"ו מלומר על דור דעה שאין לנו מושג כלל על מותם, שלא היה להם אמונה, ובודאי שהיה להם אמונה טהורה בבוראם, וכדאיאת בדברי המשל עצמו שהביא רש"י שהבן ביקש כל רצונותיו מאביו, וכן הוא בנמשל שידעו בודאי כי הקב"ה הוא המשגיח עליהם ומאתו זוכים לכל צרכיהם, אך לפי מדרגתם היה איזה פגם כל שהוא באמונתם, והוא אשר גרם להם לנסות את ה', ונגרם להם על ידי זה צרת עמלק, שהקב"ה הסיר מעליהם את השגחתו העליונה, ועל ידי זה שלט בהם ידו של עמלק רח"ל.

מכאן רואים שענין האמונה הוא מצוה תדירה שמחוייב האדם לעסוק בה תמיד ללא הרף, כי לא די בכך שבידיעתו יודע הוא שיש בורא עולם המשגיח על הכל, כי מאחר שאנו נמצאים בעולם חומרי, ואי אפשר לנו לראות במוחש כי הכל הוא מן השמים, לכן אם לא ישנו זאת תמיד כי אז כשיבוא לידי נסיון, עלול הוא לטעות כי קרה מקרה ח"ו, ורק כשישנו תמיד כי הכל בהשגחה ויתאמץ מאוד להתעמק בדבר מאוד, אז יעשה הדבר ורשם בעצמו ויתאמץ בבירור גמור כי הכל בהשגחה, וכמו שאמר הרה"ק רבי משה מקאברין על מאמר הכתוב (תהילים קטז, ה) האמנתי כי אדבר, שמכוח מה יזכה האדם לאמונה שלימה? ממוז זה שידבר וישנו לעצמו שוב ושוב עניני האמונה.

וכעין מה שמסופר על הרה"ק רבי לוי יצחק מבראדישטוב ז"ע, שכשחזר מנסיעתו הראשונה אצל המגיד, (היה זה אחר ששהה אצל רבו משך זמן ממושך) שאל אותו חותנו מה זכה להשיג אצל רבו, ענה הרה"ק שהשיג שיש בורא עולם, מיד קרא חותנו להמשרתת היהודיה שהיתה בביתו, ושאל אותה האם יש אלקים בארץ? הן, ענתה המשרתת, ושוב הפך פניו אל חתנו ושאל אותו בנימה של טענה, וכי לזה היית צריך לנסוע עד מעזריטש, הלוא שפחה פשוטה יודעת זאת, נענה הרה"ק ואמר היא אומרת שיש בורא עולם, אך אני יודע זאת בברור, כי משך זה הזמן ששהה אצל רבו היה מוקדש לשמים, ומכוח זה שעבד את בוראו כל אלו הימים, מתוך התבוננות והתעמקות באמינות הש"ית, עשו אלו הפעולות ורשם בנפשו עד שהשיג בבירור שיש מנהיג לבירה.

תנאי נוסף צריכים לזה, והוא ששינוי האמונה יהיה מתוך רצון להשיגה, וכמו שמסופר על הרה"ק מקוברין ז"ע, שנהג לנדוד בעצמו בין ערי ישראל כדי לקבץ מעות עבור עניי ארץ ישראל ובאחד ממסעותיו התאכסן בדרונו, בבית אחד מאנשי שלומן,

טיב המערכת

חובת הסייגים

לעת זקנותו של הרה"ק מאפסא ז"ע, אירע פעם שהוצרך משמשו לצאת מביתו לאיזה רגעים, ובתוך כך נכנסה אשה זקנה לחדרו של הרה"ק, והחל הרה"ק לצעוק מרה, הגבאי ששהה בחוץ בקרבת מקום שמע את צעקותיו של הרה"ק, ותיכף ומיד שב על עקבותיו, ונכנס לבהלה לחדרו של הרבי, כששאל את הרבי לפשר הצעקות, גער בו הרה"ק על שהניחו לבד עם אשה.

תמה המשמש ושאל: הלוא הרבי זקן ותשוש וחולה ומוטל במיטה, וגם האשה זקנה, וכי גם באופן זה יש חשש של יחוד? נענה הרה"ק ואמר למשמשו, איך מכיר בכוחו של היצר הרע, הוא עוד יכול להבריא אותי ולהחזיר אותה לנערותה.

כעין זה רואים אנו בפרשתנו, בה נאמר שכשיצאו ישראל ממצרים היה ביכולת הקב"ה להסיעם לארץ ישראל דרך ארץ פלשתים, ובכך לקצר את הדרך, ולהביאם תיכף ומיד לארץ ישראל, אך הקב"ה לא היה חפץ בכך, כי אמר פן ינחם העם בראותם מלחמה ושב מצרימה.

מן הראוי להתבונן על זה, הלא המדובר כאן בעם שיצא ממצרים במו עיניהם ראו את כוחו הגדול של הקב"ה, כי ארץ מצרים היתה הקליפה הקשה ביותר, מלאה גילולים היתה, ולא היה מציאות כלל שעבד יברח משם, כי אילו היה אחד מנסה את מזלו מיד היו כוחות הטומאה מתגרים בו, עד שהיה מוכרח לחזור על עקבותיו, והקב"ה עשה פלא והפלה בהם עשר מכות וביטל את כל הכשפים, וכל כך הכניע המצריים לפני ישראל עד שמיהרו לשלחם עם כל טוב אדוניהם לשעבר בידיהם. את כל זה ראה אותו דוד, ואעפ"כ חשש הקב"ה פן ינחם העם בראותם מלחמה, והלוא מאחר שראו במו עיניהם כל זאת ודאי היה זה חשש רחוק, ולמה ראה הקב"ה לנכון לבטלם ממצות ישוב ארץ ישראל מחשש זה.

מכאן למדים אנו כוחו של היצר מה הוא, בין רגע יכול הוא להשכיח מן האדם את כל מה שראה ויודע, כדי להכניסו למצב של נסיון, ומכאן גם עלינו לקחת מוסר שאין לו לאדם לסמוך על דעתו וחכמתו, ועליו להתרחק מוכמה וכמה שערי היתר כדי לא לבוא למצב שבו נצטרך להתמודד עם איסור ח"ו. (עפי"י טיב תורה - בשלח)

תקון שוכביים
כל יום שישי
עם מורנו ורכנו שליט"א
בכיה"פ זכרון פטה
סליחות 11:45
פנחה 12:15

עדכון זמני קבלת קהל בבית פורנו ורכנו שליט"א אך ורק בתא קולו שפספרו 052-7168366

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורכנו שליט"א בפספר מיוחד ושייר לשיחות בלשון הקודש: 073-2951320 לשיחות באידיש: 073-2951521

שיחתו השבועית של מורנו הרב שליט"א בכל ליל שישי בין השעות 9:00 - 10:00 בבית מדרשו רח"י ישיעהו 7-8 תפילת ליל שבת בזכרון פטה בשטיבל "הדף היומי" שחרית של שבת בבית מדרשו בשעה 8:30

טיב הודעות

הלכות ט"ו בשבט

הלכות היום

- א. אין מתעניין בט"ו בשבט, ואפילו חתן ביום חופתו (מ"ב סי' תקע"ג סק"ז), ומ"מ יאמר סדר היודי במנחה (מבית לוי).
 - ב. ציבור שביקשו לגזור תענית שני וחמישי ושני, ופגע בתענית ט"ו בשבט, התענית נדחה לשבת הבאה, כדי שלא יגזור תענית בט"ו בשבט שהוא ראש השנה לאילנות (שו"ע סי' תקע"ב ס"ג).
 - ג. המתענה תעניות ימי השובבי"ם, לא יתענה תענית זו ביום ט"ו בשבט (עבודת הקודש להחיד"א ציפון שמיר אות צ"א צ"ג).
 - ד. אין אומרים בו תחנון, וגם לא במנחה שלפניו, אבל א-ל ארך אפים ולמנצח אומרים בו (שו"ע סי' קל"א ס"ו, ועי' במ"ב שם).
 - ה. כתב בספר מעשה הצדקה שביום ט"ו בשבט יפריש תשעים ואחת פרוטות לצדקה, שהוא כמנין איל"ן, ובגימ' מים עם הכולל, והוא גם כמנין אמן (מל"ח סי' ל' אות י').
- #### להרבות במיני פירות
- ו. נוהגין להרבות ביום זה במיני פירות של אילנות (מג"א סי' קל"א סקט"ז). ואפשר דהטעם למנהג זה שעי' ריבוי הפירות יזכור שהוא ראש השנה לאילנות ויתפלל עליהם שיתברכו הפירות, ע"ד מ"ש במסכת ר"ה מפני מה אמרה תורה הביאו שתי הלחם בעצרת, מפני שעצרת זמן פירות האילן, אמר הקב"ה הביאו שתי הלחם לפני כדי שיתברכו לכם פירות האילן (אדני פז סי' קל"א).
 - ז. בספ"ק שטבט מוסר (פרק ט"ז) כתב: "בני הוי' הזיר לברך על הפירות בט"ו בשבט, שמנהג ותיקין הוא.
 - ח. דבר בעיתו מה טוב שיום ט"ו בשבט חל בימי השובבי"ם, וזמנו להרבות בברכות בכונה, וזהו בכלל התיקון של

- שו"ב"ם (ברכת מועדיך לחיים ח"ב דרוש לחודש שבט).
 - ט. נהגו רוב תפוצות ישראל לסדר בשולחן מכל פירות האילן ופירות הארץ עד אשר תשיג ידו, וכל אחד מבני הבית מברך על פרי אחד ע"פ הסדר דלהלן: האיש מברך על החיטה אחר ברכת המזון, כדי שיהיה לו מזונות בריחה, וכמ"ש "חלב חיטים ישיבעך", והאשה מברכת על הגפן כמ"ש "אשתך כגפן פורייה", והבן מברך על הזית כמ"ש "בניך כשתילי זיתים סביב לשולחנך", ונותן רמון ואגוז לבנותיו ע"ש "כל כבודה בת מלך פנימה", ודבש ותפוח לתינוקות ע"ש הכתוב "תחת התפוח עוררתך", "דבש והלב תחת לשונך" (מל"ח סי' ל' אות ז').
 - י. וי"א הדעיקר הוא ט"ו פירות, וילמוד בכל פרי פרק אחד מן המשניות דלהלן: ח' פרקים ממס' פיהא, וג' פרקים ממס' בכורים, ד' פרקים ממס' ראש השנה, והם כנגד בריאה יצירה עשיה, ויברך גם על ריח האתרוג (שם).
 - יא. יש נוהגין לאכול דוקא שבעה מיני פירות שנשתבחה בהן ארץ ישראל (שם אות ח').
 - יב. ויש שנוהגין לברך על כל מיני פירות האילן הנמצאות (מקו"ח להחוי" סי' תרפ"ד). ומצוה לטעום מכל פרי חדש כדאיתא בירושלמי, והטעם פשוט כדי לתת שבח והודיה להש"ת שמחדש הפירות משנה לשנה כדי להנות בהם בני אדם (ערוה"ש סי' רכ"ה ס"ה). ואפילו עני שבישראל ישתדל לקנות מכל פרי חדש לאכול ממנו הוא ואנשי ביתו, ולברך עליו שהחינוי להודות להשם (בא"ח פר' ראה סט"ז).
 - יג. יש שעושין לימוד באותו הלילה, דהיינו שלומדים משנה או זוהר המדבר בענין אותו הפרי ואח"כ מברכין עליו, ויש ע"ז סדר מיוחד בספר הנקרא פרי עץ הדר (כ"ח סי' קל"א סקצ"ז). ויש מקומות שאין לומדים רק את הט"ו
- היה משאיר ידו מוטה כל היום, ולכן מתייחסת פעולת הבקיעה אל השי"ת למרות שמשנה נטה ידו על הים במצות הבורא שציווה 'נטה את ידך על הים ובקעה'.
- #### מעלת רגע של אמונה
- כשמתבוננים בקריעת ים סוף, מתעוררת לכאורה תמיהה גדולה, וכי אין לה להקב"ה דרכים אחרות כיצד להביא את עם ישראל לארץ הבחירה בהשקט ובטח, ומדוע הוצרך להעמידם ליד ים סוף גועש, ולגרות בהם את המצרים שיאמרו: נבוכים הם בארץ (שמות יד, ג) ויאבו לרדוף אחריהם. שמא תאמר, רצה ה' לללות את המצרים ולפיכך עשה כן, עדיין לא נחה דעת המתמיהים, וכי צריך עבור זה לבקוע את הים ולשדד מערכות הטבע בכל העולם, וכמו שאמרו חז"ל (שמו"ר כא, ו) שבזמן קריעת ים סוף נבקעו מימות כל העולם, הלא הרבה דרכים לפניו ית' להיפרע מעוברי רצונו, הנה לדוגמא נקוט את מפלת סנחריב וכל חילו, שנהרגו בלילה אחד בהשקט וברוגע, מבלי שאף אחד מבחוץ ידע כלל מהנס, וזאת מעריבות שירת המלאכים, כמובא בגמרא (סנהדרין צה, ב), למה נשתנה כאן שהזקק ה' להשתמש עם 'קריעת ים סוף' המוגדר בדברי חז"ל (סוטה ב, א) לדבר קשה.
- אננס, למדנו מכאן יסוד גדול: מטרתו של הקב"ה בקריעת ים סוף לא היתה כדי שכלל-ישראל יאמינו בו, שכן באותה שעה כבר היה עם ישראל כולו מאמין באמונה שלימה בהשי"ת, כמו שנאמר עוד לפני כן (שמות ד, לא), כשעדיין היו במצרים: ויאמן העם, ואמרו חז"ל (ילקוט השוע, תקיט): בזכות האמונה נגאלו אבותינו ממצרים. אלא שרצה הקב"ה בקריעת ים סוף, שגם המצרים יאמינו בו ית', וכמו שכתוב (שם יד, ד): וידעו מצרים כי אני ד', לשם כך שידד ה' את כל מערכות הטבע וקרע את הים, כדי שהמצרים יגיעו לאמונה זו. שאין עוד מלבדו, אחר שעשר המכות לא הביאו לאמונה זו. ואם נעשה חשבון, אימתי הספיקו המצרים להאמין בה' אחרי קריעת ים סוף, הרי כולם צללו במים. אלא שבאותו רגע שפרפרו בין חיים למות, אז הם זכו להכיר בה'. ועבור

טיב ההתחזקות

נמצאאשירה לה' כי גמל עלי

לכבוד פרשת בשלח, שבת שירה, אנו מעלים פנינים נחמדים שירת משה ובני ישראל על הים, והנלמד מהם עבורנו לחיזוק האמונה בצור עולמים.

מי הבקיע את הים

הבוראת השי"ת למשה לקראת בקיעת הים נאמר (שמות יד, טז): ואתה הרים את מטן ונטה את ידך על הים ובקעהו. הנה יש כאן ציווי מיוחד מאת ה' אל משה, שהוא בעצמו יבקע את הים ואז יבואו בני ישראל בתוך הים ביבשה. ואולם, כמה פסוקים אחר כך (פסוק כ"א), בעת תיאור גוף המעשה, לא משאיר לנו הכתוב שום ספק באשר לזהות הבוקע, וכך כתיב שם: ויט משה את ידו על הים ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וגו' ויבקעו המים. הרי השי"ת כביכול כבדו ובעצמו הבקיע את הים. וכך אנו אומרים מדי לילה בתפלת ערבית: 'מלכותך ראו בניך בוקע ים לפני משה'. את כן, זו לנו הוראה, כי על כל יהודי להתייחס לכל פעולה הנעשית דרכו או באמצעות זולתו, שהכל מאתו יתברך שמו, וכמו שניאמר (תהילים קלו, ד): לעושה נפלאות גדולות 'לבדו', שהיינו שהקב"ה בעצמו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, ומה שאנו מסוגלים לעשות, הרי זה רק מכח הצינוי.

וזה יסוד האמונה, שמצד אחד צריך האדם להתאמץ לעשות רצון הבורא בשלימות, ומאידך עליו לדעת כי בסופו של דבר הוא לא עשה מאומה, והכל מאתו יתברך שמו.

וזהו שמצינו כאן, דהגם שמשנה נטה ידו על הים במצות השי"ת, מכל מקום אילולי מאמר ה' לא היה נבקע הים, גם אם

אותו רגע בודד של אמונה, שוה לבקוע את הים ולפרסם את הנס בכל העולם, כדי שגויים יאמינו בהשי"ת רגע לפני מיתתם.

הרי לפנינו כמה גדול ערכו של רגע אחד של אמונה, קל וחומר יהודי שמתחזק אפי' ברגע אחד להאמין ולחשוב שה' הוא בורא ומנהיג לכל הברואים, וקל וחומר הדבר ביהודי החי כל ימיו באמונה, שאין ערוך לעוצם גדלותו ומעלתו.

אמונה צריכה חיזוק בכל עת

כתיב (שמות יד, לא): וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו. הפסוק מתחיל: 'וירא ישראל', היינו שראו את הניסים בעיניהם והגיעו למצב של יראת שמים, כהמשך הפסוק 'ויראו העם את ה', למה אם כן, היו צריכים להגיע גם ל'ויאמינו בה'', איזה צורך יש ב'אמונה' כשרואים דבר בחוש, הלא 'אמונה' פירושה שאינו רואה אבל מאמין שזה קיים. אמנם, למדנו מכאן יסוד גדול. כי כל זמן שאדם חי עדיין בעולם השפל, השטן אורב לו בכל מצב להכשילו ולצנן את אמונתו, עד כדי כך שהוא מסוגל גם במצב של ראייה חושית, לצנן את הדבר בעיניו כאילו שכן הוא סדר העולם, שפעם ל'ויאמינו בה'', איזה צורך יש ב'אמונה' כשרואים דבר בחוש, הלא 'אמונה' פירושה שאינו רואה אבל מאמין שזה קיים. אמנם, למדנו מכאן יסוד גדול. כי כל זמן שאדם חי עדיין בעולם השפל, השטן אורב לו בכל מצב להכשילו ולצנן את אמונתו, עד כדי כך שהוא מסוגל גם במצב של ראייה חושית, לצנן את הדבר בעיניו כאילו שכן הוא סדר העולם, שפעם ל'ויאמינו בה'', איזה צורך יש ב'אמונה' כשרואים דבר בחוש, הלא 'אמונה' פירושה שאינו רואה אבל מאמין שזה קיים.

למדנו מכאן, עד כמה חייב אדם להתחזק באמונה בכל עת, ולא להרפות מכך אפילו לרגע, כדי שלא יפתח פתח לשטן לצנן את אמונתו בהבלים של מקרי הטבע.

תיקון המידות בימי השובבי"ם

"היש'ה' בקרבנו, אם אין" (י.ז.)

על דרך רמז פירש הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנא זצוק"ל (חומש פניני החסידות שם), כיצד נדע 'היש'ה' בקרבנו? - "אם אין", כאשר האדם מחזיק במידת הענווה, והוא אין ואפס בעיני עצמו, אז יש'ה' בקרבנו. כמאמר הכתוב (ישעיה נז, טו) "כי כה אמר רם ונשא כו' מרום וקדוש אשכון, ואת דכא ושפל רוח, להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים".

אחד התיקונים היותר נעלים, שמעורר רבינו שליט"א פעמים רבות בימי השובבי"ם, הוא בעבודת תיקון המידות, ולהיות מעביר על מידותיו, שמתוך כך זוכים לכפרה גדולה ותיקון לכל העוונות. כמ"ש (ר"ה יז): "כל המעביר על מידותיו, מעבירין לו על כל פשעיו, שנאמר (מיכה ז, יח) 'נושא עוון ועובר על פשע', למי נושא עוון - למי שעובר על פשע" ע"כ.

מין הגה"צ בעל הבית הלוי זצוק"ל גאב"ד בריסק, ישב פעם ביחד עם בנו, מין הגר"ח זצוק"ל, ועסקו יחדיו בעומקא דשמעתתא כדרכם בקודש. הוא הניח את הכובע העליון על כסא לידו, והחלו אט אט להיכנס ולחדור בנבכי הסוגיא.

לפתע נכנס אל הבית הקצב המקומי, וברוב חוצפה ועזות פתח את דלת חדרו של הרב המרא דאתרא, וללא שום בקשת רשות החל זועף וקוצף על שפסק הרב לרעתו בדין תורה שהתדיין הקצב לפני ימים אחדים בבית דינו.

בטרם החל לומר את דברו, חשב הבית הלוי את כובעו לראשו כדי לפסוק בדינו, כי חשב שמא התחדש איהו דבר בדין. אך עד מהרה התברר שלא התחדש ולא כלום, רק הקצב פשוט כועס... הוא פתח את פיו, והחל זועם: בטוחני, שקיבל כאן הרב 'שוחד' מן הצד השני!... כיצד זה פסק הרב לרעתו?

חלילה וחלילה! אמר מיד הרב, אין כאן שום שוחד כלל, ומה שפסקתי על פי דין תורתנו הקדושה פסקתי!

אם כך, סיים הקצב, ישיב לכם השי"ת כגמולכם! וכאן החל להתיז מפיו מטר של קללות נמרצות על ראש הרב! ברוב חוצפתו העז לפעור פיו בגאון קדוש וצדיק, ולקללו בקללות נוראות.

הבית הלוי ישב במקום קדשו בדומיה, ועל על קללה שחירף הלה, נענה ואמר תיכף מחול לך! מחול לך! - כך שעה ארוכה זה מחרף ומגדף והרב לעומתו חוזר שוב ושוב על כך שהוא מחול לו!

והיה ממחרת כשהגיע אותו קצב למלאכתו, יצא לחפש לו בהמה טובה לשחיטה, והנה לפתע קפץ כנגדו שור אחד גדול ואימתני בחמת זעם, והחל לנגוח אותו בקרניו ולבעוט בו ברגליו כבעס גדול, ומרוב השתוללותו הפראית לא הצליח הקצב לחמוק מתחתיו, עד שמצא שם את מותו!

המיתה חטופה הזו שקיבל הקצב לאחר שהעיז פניו כנגד

הרב, נהפכה לשיחת היום בבריסק, והכל רחשו כבוד גדול לרב הנערץ, ומאז היו מפחדים מאוד להמרות את פיו.

אבל כשהגיעה השמועה הקשה לאוזניו של הבית הלוי עצמו הוא פרץ בבכי תמרורים, לבו נשבר בקרבו, הוא חשש והתיירא לנפשו, שמא מחמת איזו קפידה שהקפיד הוא על אותו קצב נתפסה בו 'גזירת נח"ש' הידועה למלעיגים על דברי חכמים, ולכן נהרג ומת, הוא התהלך כך בביתו בסערת נפש, ולא מצא מנוח.

כשראה רבי חיים את אביו בגודל צערו, פנה אליו ושאלו: טאטע, תורה היא וללמוד אני צריך, הרי בכל אותה עת שהיה הקצב עומד ומקלל, חזרת ואמרת כמה פעמים, 'מחול לך מחול לך'!?

כך? - שאל הבית הלוי, הנך בטוח בזאת שאמרת בפירוש שהנני מחול לו?

קם רבי חיים, והראה לפני אביו את המקום בו ישב בעת שנכנס הקצב לביתם, הנה כאן, אמר ר' חיים, על הבלטה הזו ישב אבא, ואמר בדברים ברורים על כל אותם חרפות וגידופים שהוא מחול על הכל!

כשמוע הבית הלוי כן נחה דעתו, ואמר, אם כן אין מיתתו באה על ידי כלום! הרי בפירוש אמרתי שמצדי הנני מחול לו, ומאחר שהיתה מחילה להדיא, אין כאן כי אם חשבון שמים עם אותו אדם, מן השמים הקפידו בכבודה של תורה!

עם כל זאת, הרגיש הבית הלוי אחריות כלפי נשמת המגדף, באומרו שבהיות שעל ידו הסתובבה מיתתו צריך הוא לדאוג לתיקון נשמתו. במשך כל אותה שנה אמר הבית הלוי 'קדיש' ולמד משניות לעילוי נשמתו, והיה שומר מדי שנה את יום היארצייט שלו.

למדנו כאן עד היכן מגיע טיב תיקון המידות!

[פרטיות קובץ 500022]

הרה"ק בעל אמרי אמת מגור זצוק"ל, עסק פעם בביטול גזירת מס קשה שהטילה המלכות על ראש בני ישראל, כדרכו בקודש הפעיל את קשריו אצל כמה משרי המלוכה שבעיר הביירה, ולא נח ולא שקט עד שהתבטלה אותה גזירה, ובאה הרווחה לאלפי בני ישראל.

אולם יהודי אחד שהיה מקורב למלכות ויועץ נכבד של אחד מאותם שרים, ראה עצמו נפגע מביטול אותה גזירה, כנראה שחלק גדול מגביית המסים היה משלשל לכיסו... והחליט להשחיר את פני הצדיק ולהשמיצו בפני השלטונות. רקם לו אפוא האיש איזו 'עלילת שווא', ותפר איזה 'תיק' שהיה רחוק מן האמת כרחוק מזרח ממערב... וסידר את הדברים בצורה רוטוה ומסודרת, עד שיצא מתחת ידו 'כתב הלשנה' מושלם כנגד האמרי אמת, כדי לשלחו לווארשא הביירה.

אולם חשש האיש והתיירא לנפשו, פן ושמה ייוודע אולם חשש האיש והתיירא לנפשו, פן ושמה ייוודע | הפעך בעמוד ד' |

התפרנסו זה מזה

במודעה פרסמו רכב יד שניה למכירה, הנתונים תאמו בדיוק את שחיפשתי.

בלילה התקשרתי לבעל הרכב וקבענו להיפגש למחרת בשעה עשר בבוקר בדיוק ועד אז הוא התחייב שלא למכור את הרכב לקונה אחר.

מכיוון שרציתי לחסוך את המאותיים שקלים דמי נסיעה לנהג הקבוע שלי, תכננתי את מסלול הנסיעה שלי עם אוטובוס ומשם ברכתי עד ליעד. אחרי תפילת שחרית ופיזור הילדים לבתי הספר מיהרתי לצאת מהבית לתחנת האוטובוס, בתחנה גיליתי שהנייד נעלם מכיסי, התקשרתי למכשיר ולהפתעתי בני בן העשר ענה לשיחה והנצל כי בטעות לקח את הפלאפון לת"ת.

עד שאספתי את המכשיר מבני כבר הפסדתי את האוטובוס ואם אעלה על האוטובוס הבא אפסס את הרכבת...

בלית ברירה התקשרתי לנהג שהגיע בשמחה להסיע אותי למחוז הפצי. בדרך התנצלתי על ההתרעה הקצרה וסיפרתי לו כיצד דאג ה' לשבש את תכניותי אולי בכדי שתהיה לו פרנסה. הוא נהנה מהסיפור ואמר בחיך: "אני מברך אותך שהפרנסה שלי לא תבוא על חשבונך".

הגעתי בנחת למקום המפגש, הרכב מצא חן בעיני וניגשנו לדואר לבצע העברת בעלות. הפקידה ביקשה 218 ₪ תשלום עבור ביצוע העברת הבעלות, בטרם הספקתי לשלוח את ידי לארנקי אמרה המוכרת: "כן כן מיד, אני כבר משלמת לך!" כמובן שלא הגבתי והיא שילמה את הסכום שחשבתי אני לשלם.

בעל המעשה: ב.ש.

אין טעות

בבוקר נתתי לבני משכן כאבים ובטעות הכנסתי את הגלולות הנותרות לכיסי במקום להחזירם למגירה.

אמרת "בטעות" אבל האמת שלמדתי כי אין טעויות והכל מכון...

בצהריים נכנס לביתי המדרש אדם סהרורי ומתן 120 איש ניגש ישר אלי ושאל:

"תגידי לי אולי יש לכם בית המדרש אקמול?!" אשתי קודחת מחום, דפקתי אצל כל השכנים ואין לאף אחד אקמול, עד שאלך לבית המרקהת ייקח זמן!!!!

לא האמנתי למשמע אוזניי, תיכף שלפתי מכיסי את שני הכדורים 'שבטעות' השתחלו לשם והוא קורן משמחה מיהר להגישם לאשתו הסובלת.

בעל המעשה: י.ר.

הפענוץ לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
פוזנן שלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

לחסידיים שהוא המוסר והמלשין... לפיכך התחכם היהודי, וכדי לוודא שאף אחד לא יעלה על כך שידו במעל כשיחקרו ויבררו מיהו אותו 'מוסר', ערך באותה עת מצד שני מכתב נאה ומכובד אל הרבי האמרי אמת, שם הרבה בשבחיו של הרבי, וברכו בברכת תודה על ביטול אותה גזירה קשה... ואף הפליא בזכותו שסייע בזה לרבות אלפי ישראל... וחתם בכל חותמי ברכות.

עתה היה שקט ובטוח שלא יפול החשד עליו כלל, שהרי הוא זה שמודה ומברך על ביטול הגזירה, ומרבה בכבודו של הרבי...

אך מן השמים שומרים ומשגיחים על נפש הצדיק בשמירה מעליא, ובהשגחה מיוחדת כנודע, וכשניגש האיש אל בית הדואר לשלוח את שני המכתבים שבידו, האחד לבית המלכות שבאורשא, והשני לחצר הקודש בגור, התחלפו בידי בטעות קטנה של הרגע האחרון שני המכתבים... וכך נמצא שלארמון המלוכה הגיע מכתב מלא שבחים בגדולתו של צדיק, וברכת תודה על ביטול הגזירה! ואילו אל שולחנו של הרבי הגיע אותו כתב שטנה, המלא בעלילות רשע רחמנא ליצלן!

כשנפתח המכתב הראשון בבית המלכות, קראוהו השרים בהנאה גדולה, בהכירם את היהודי הוא שהיה מקורב למלכות, הבינו שאף הוא שולח כאן מכתב ברכה ותודה על טרחתם בביטול הגזירה...

ואילו כשקרא הרבי הקדוש את המכתב השני שהגיע לגור, נטלו הרבי והכניסו חרש למגירתו, בלא שיספר על תוכנו לאיש!

לאחר ימים מספר הגיעה הידיעה לאחד ממקורביו של הרבי, שבבית המלכות הגיע מכתב מאותו יהודי מפורסם, בו משבח ומברך מאוד את הצדיק על טרחתו, ומודה על ביטול הגזירה. - הרבי בחכמתו ופקחותו תפס תיכף את 'טעותו' של היהודי, והבין מיד מה היתה כאן אמימת כוונתו, הוא כבר הכיר את האיש ואת מעלליו... והודה להשם יתברך שסייב הדבר ברוב רחמיו לטובה ולברכה.

דבר מכתב תודתו (כביכול) של אותו יהודי שהגיע לבית המלכות התפרסם בין היהודים בוארשא ובגור, ולאחר תקופה קצרה הגיע היהודי לגור לביקור, שם רחשו לו הכל כבוד ויקר, בשביל המכתב הנהדר ששלח לבית המלכות... בו חיזק את ידיו של הרבי, והגדיל את כבודו בעיני השרים.

אחד יחיד שידע את כל האמת, מה מזימה שפלה זמם לו אותו איש נכבד... היה הרבי הקדוש בעצמו, שקיבל את המכתב השני שהיה מיועד לאותם שרים... אך הוא כדרכו בקודש העביר על מידותיו, ולא זיבר על אותו מכתב מאומה. אדרבה, הוא קירב את היהודי, והראה לו פנים שוחקות, ולא עלתה על דעתו של האיש כלל שאותו 'כתב שטנה' שפל הגיע לידי הרבי...

כך התהפך לבו של היהודי, בראותו מקרוב את דרכו והילוכו של אותו צדיק מופלא קדוש ישראל, והחל להתקרב אליו. הוא עוד ביקר לאחר מכן כמה פעמים בחצר הקודש בגור, ובכל פעם היה הרבי האמרי אמת מקרבו בכל לב, ולא נטר לו חלילה שום טינה, ולא גילה הדבר כלום!

ולמדנו כאן עד היכן מגיע טיב המעביר על מידותיו!

[סמ]

סיפר לי איש נאמן ממשפחת טורק החשובה בעיר בני ברק יצ"ו.

כידוע היה מרן החזון איש צצוק"ל נוהג לצאת לצרכי בריאותו בכל בוקר עם שחר לאחר שסיים תפילת שחרית כוונתו לטיול קצר, לפעמים תוך כדי טיולו היה צריך למתוח את השרירים ולחזקם, והיה מרים את מקלו למעלה ומחזיקו בשתי ידיו, או במאוזן מאחורי גבו, וכיוצא בזה.

האימא החשובה של משפחת טורק היתה עוקבת מחלון ביתה שהיה לא הרחק משם, וכשראתה את החזון איש מתקרב קראה מהר לילדיה בבוקר מוקדם, שיבואו אל החלון לחזות בנועם זיו קדשו של הצדיק בלכתו ברחוב.

בהמשך מעלה הרחוב התגורר זקן אחד, ניצל שואה מהונגריה, שלא הכיר ולא ידע את מרן החזון איש. הוא היה איש תם וחם מזג... והנהגה הזו של 'טיול יומי' עם שחר לא מצאה חן בעיניו... הוא חשב לתומו שהטיול הזה נעשה עוד לפני התפילה, מתוך שעמום...

יום אחד ניגש הזקן אל החזון איש כך באמצע טיולו, והעיר לו בחריפות, שאין זה מן הראוי לאיש זקן לצאת כך לטיול סתמי ברחוב לפני התפילה... ובפרט שהוא מוסיף לפעמים כל מיני תרגילי התעמלות.

ומרים את ידיו עם מקלו וכו'... יותר חשוב יהיה לומר כמה פרקי תהילים לפני התפילה!... - הוא כמוזן לא העלה על דעתו שזהו גדול הדור, שכן לבושו של החזון איש היה כאחד האדם, לא כובע רבנים רחב תיתורא... ולא מקל של כסף...

למחרת כשיצא החזון איש לטיול של שחרית, שינה את מסלול הילוכו, ומאז לא הלך יותר בדרך אותו רחוב, כדי שלא יפגוש בו אותו אדם.

והנה לאחר תקופה היה לו לאותו זקן חולה מסוכן ל"ע בתוך ביתו, ובהיות שהגיע לאוזניו שמעו של החזון איש, ביקש להזכיר את החולה לפניו לתפילה. ויצא לברר היכן הוא ביתו, כשהראה לו את ביתו ונכנס לפניו תיכף חשכו עיניו, כשראה במי מדובר... הוא החל כולו לרעוד בפחד נורא, על שהעליבו והוכיחו. - אך רבינו החזון"א פנה אליו מיד בחיבה ובאהבה, והחל לדבר עמו דברי קירוב וריצוי, באומרו: יישר כח לך שעוררת אותי! טוב מאד אמרת! ואכן מאז מקפיד אני באמירת תהלים כל יום! - כידוע שהיה נוהג החזון איש לומר פרקי תהלים בכל בוקר.

ולמדנו כאן עד היכן מגיע טיב מידות טובות וישרות!

[קונטרס 'טיב המעשיות' חלק ה עמוד ל']

ברכת מזל טוב

למורנו ורבנו שליט"א

ולבנו הרה"ג

ר' יעקב עקיבא שליט"א

כח"ס בנין יעקב על י"ד

י"ר הוועדה הרוחנית

לרגל נשואי הבת / הנכדה

יה"ר שירוה נחת דקדושה מכל

י"ח

ויעלה הזיווג יפה ויזכו לבנות בית

נאמן בישראל, בנין עדי עד

דפוס דודי | 02-5385575 | Email: hadarpr@zahav.net.il

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל הפע"ב

ניתן להנציח את העלון לשמות, לברכה והצלחה או ליאצייט

	 <p>Access Credit צ'יינג' סל' 02-6516090</p>	<p>~ הכל בשקל ~ רח' בר אילן 43 י"ם סל' 052-7619268</p> 	<p>לע"נ הרב חיים נתן בן יבחלטי"א ר' יצחק הלוי סגל ר' אברהם יצחק בן ר' צבי זדו הכהן הנשוא ביילא בת ר' דוב הלוי</p>	<p>לע"נ האשה מרים בת ר' זדו</p>	<p>לע"נ רבי זדו צבי ב"ר יצחק ז"ל נתרם ע"י בנו מנחם מרדכי הי"ו</p>	<p>לע"נ הינדל בת ר' משה ירמיהו ע"ה</p>	<p>לע"נ ישראל נתן נטע ב"ר זדו צבי הכהן ז"ל זדו ב"ר משה ז"ל</p>
<p>02-6257948 info@keshet-hareshet.co.il</p> <p>קשת הרשת מיתוג יח"צ וקידום מכירות</p>	<p>רפאלי ביטוחים 02-5377177</p> 	<p>גרפצ'יק סל: 02-5002321</p> 		<p>לע"נ ר' דב ב"ר אברהם יעקב ז"ל נפטר ה' אלול</p>	<p>לע"נ ר' יחזקאל ב"ר צבי ז"ל ולרפואה שלמה ולהצלחת לאה בת אבייל תחי' נתרם ע"י בנם יחזקאל יהושע הי"ו</p>	<p>לע"נ שמחה בת רחל יחזקאל בן עמומה</p>	

shivti1@gmail.com

י"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוינינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should

Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173